

ОШ,, Јован Миодраговић“

Лара Вукојчић, 7/3

“Лето када сам научила да летим”, Јасминка Петровић

Закон природе налаже да женка орла, ма колико волела своје младунце, у одређеном моменту гурне орлиће из гнезда, како би савладали вештину неопходну за живот - летење.

Баш као и краљеви неба, и Софија је избачена из своје удобне зоне, не би ли открила нове хоризонте и проширила своје видике, који су до тада, као, уосталом, и свакој девојчици њених година, били прилично стриктни, саткани од тинејџерске несигурности и страха од туђег мишљења. У лику главне јунакиње дела Јасминке Петровић, названог “Лето када сам научила да летим” неретко успевам са препознам себе, тренутну фазу у којој се налазим и специфична размишљања која је прате. Тако, урнебесно хумористичан приказ њеног стида због бабине превелике слободе у друштву мени је прилично познат, будући да много енергије трошим на задовољење наметнутих стандарда моје генерације. Међутим, захваљујући Софији и њеној авантури у Старом Граду, увидела сам да је најлепше бити оно што заиста јесмо, поштовати наше ближње и бити добар према њима, јер они живе најбоље што умеју, чак и ако нам некада тако не делује, како се касније не бисмо кајали. Такође, кроз дело сам научила јако битну лекцију, данас обезвређену и склоњену по страни: заједништво, толеранција и међусобно поштовање основ су здраве интеракције међу људима, ма којој нацији припадали и ма какав терет прошлости неправедно носили на својим леђима. Једноставно, све те рођењем наметнуте одреднице које не можемо да мењамо не могу и не смеју бити разлог мржње према другом и другачијем, већ прилика да приближимо себи један до тада непознат сегмент света. Управо то чини и Софија, која с почетка негодует због Далматинских израза, бојажљиво слуша мамин савет о коришћењу ћирилице и пази да не изговори поштапалицу “бре”, док на крају поносно саопштава баки да је своје рођаке учила њеном писму. Тиме је дело надишло све неосноване поделе типичне за Балкан и обесмислило ратовање зарад туђих идеала, у којима, готово по правилу, страдају невини са обе стране. Уопште, горко-сладак хумор с комадићима ироније, сарказма и тинејџерског егоизма, присутан у књизи, једно је од највреднијих елемената дела, који ме је у потпуности освојио и мамио да читам даље, како бих се изнова уверила колико сам заправо слична Софији. У складу са тим, имала сам прилику да из њеног искуства увидим сопствене грешке, непотребну бригу о имагинарним проблемима и важност љубави према другима, али и према себи. Такође, успела сам да пребродим одређене физичке несигурности, вођена њеним примером, схвативши да су све оне саставни део одрастања, којих не би требало да се стидимо. У коначници, ова књига ми је показала колико је живот вредна и лепа ствар, трагично непоновљива, те да морамо осветити његов значај, као и значај људи у њему, пре него што постане касно. Због безброј корисних савета за које сам осећала да их је ауторка упутила директно мени, сматрам Јасминкино “Лето” својеврсним приручником за одрастање, прихватање себе и других, упознавање света и хрљење у сусрет авантурама раширених руку и отвореног ума, уз неизоставно поштовање различитости по било ком основу, јер се у њима крије сва лепота боравка на овој планети.

Лара Вукојчић ,7/3

наставница српског језика А.Узелац
aleksandra.uzelac@osjovanmiodragovic.edu.rs